

SZEPESI ATTILA

Zsoltár az idők végéről

*Isten kioltja a zengést
virágokban és sugarakban,
lehalkítja a szélzúgást, esőverést,
réten a színek harsogását,
lombokban a kristály varázslatot,
vizekben a hemzsegség ígétét,
tavaszi szárnyak farsangját a levegőégben.*

*Csupa kék, csupa zöld, veres és aranyárga
a múltó szimfónia, a belülről felhangzó ígétet,
a mindig megújuló sugallat,
mielőtt szavakká kipendül
már fénylik, mosolyog, mérettelen és sugárzón
a semmiből fakadó teljesség,
az egyetlen átváltozás, az ezertükrű időé, ahogy*

*csápokká, szárnyakká, arcokká testesül,
borzongásból rügyekké,
porból zenévé, avarból ragyogássá,
pikkelyekből pezsdül tücsök-cirippé,
gyümölcsoltó fuvallattá, szempárok ámulásán
fülemüle-zsoltárrá fakad a berekben,
orfikus szavakká, síp- és dobzengéssé a pusztaságon.*

*Most elbúcsúzik az évszakok köre,
aláperegnek a tollak, a szirmok, a nyárfa
ezüst ejtőernyői a koranyári verőfényben,
rovarcsápok tétova percegése, szentjánosbogárkák
bujdosó fényzilánkjai, fecskesivit és varjúkárógás,
hajnali antennán a rigófütty, virágléptű szélben
völgyek és meredélyek mindig magukból-újulása.*

*Isten veletek, mondanám,
de pontosabb a szó így: Isten nincs veletek,
nincs velünk többé, elhagyta egykor fénylő birodalmát,
e méltatlan bolygót,
kiköltözött a szélből, virágfakadásból,
porzókból és bibékből,
elfutó vadvizekből.*

*Méltatlanok voltunk az ígéretre,
a testünkben folytatódó csodára,
a varázslatra, hogy arcunk megsokszorozódik
vágyan és ölelésben, visszaámul a teremtőre,
kiválik és elkeveredik, miközben egyfvású
kövel és vízzel, fűszállal, kígyóval, pillangóval
egytestvér, maga is préda és ragadozó.*

*Nincs sugallat többé, csak suttogás,
se álomi révülés, csak józan lamentálás,
csitrilány első sikolya helyett a hús ígérete,
kimérve öl, mell, tompor igény és rendelés szerint;
a nagy kókler-mutatvány: urnák és zászlók,
bankok, mészárszékek és szeméttelpek,
gazdátlan embernyájak és kongó vezényszavak.*

*Az ember utáni éjszakában
autótemetők és reklámfény-zuhatok,
égő olajkutak és viaduktok az elmúlás felett;
hová futnak az acél-szauruszok, nem tudja senki,
hová a szárnyas robotok a légen át, nem kérdi senki,
nincs álmom, ábránd, cél, ítélet,
csak ünneptelen túlélés, ürítés és töltekezés.*

*Marad a kopár kopogás, a zenétlen zengés,
szerteszórva évszakok üledéke,
csörömpölő hadak fekete-mágusok nikkal-szörnyeivel,
holott a tájak mérgezettek,
főlsleges a túlekvés, a hánytorgás, a csörtetés,
a sakál-rikácsolás az elérhetetlen földért,
a birtoklás vágya, mikor már birtok nincsen.*

*Se édenkert, se pálmás part, se biztos rév,
se kardos angyal,
hiába iránytű, ima és jósigé,
hiába a csillaglátók puzmogása,
kristálynézők habókos lázbeszéde,
közgazdászok és augurok kufár magakelletése hiába,
közel az idők vége.
Nincs érvényes hang, csak kiművelt makogás,*

talmi prófétálás, akarnok eszelősség,
koldusok és látnokok gajdolása
visszhangtalan, és a befelé nyíló tükörfolyosón
gyűlik a szorongás, a rettenet,
az álomi végtelenben a sértett sóvárgás,
mert nem nyílnak meg a vizek többé léptünk előtt.

